

SHAMROCK

FINNISH-IRISH SOCIETY RY • 1/2017

MUSIIKKIA PUERTOSSA // LAPSEN KANSSA // ANTTI MÄKIPALTIO

SISÄLLYS

Irlanti lapsen matkassa	3
The only Finn in Easter Rising found!	6
Silakka ja silli: elämän ylläpitäjät	8
Hurjaa menoa Puerton satamassa	10
Autolla Irlantiin?	12
Salo juhlii St. Patrickia.	13
Pulvis Tauri.	14
Vuosikokous tulossa	15

TOIMITUS

Päätoimittaja Matti Sovijärvi

Toimitussihteeri Seppo Nousiainen

Ulkoasu Elena Räsänen, Offsetpaino L. Tuovinen Ky

ILMOITUKSET

Seppo Nousiainen (seppo.nousiainen@welho.com)

ISSN 0783-6775

Offsetpaino L. Tuovinen Ky

Kuopio 2017

www.tuovinen.eu

KANNEN KUVA

Live music, Puerto de la Cruz

Kuva: Matti Sovijärvi

Jäsenmaksu maksettu?

Kiitos kaikille jäsenmaksun maksaneille.
Monella se kuitenkin on vielä maksamatta!
Lehden osoitetarrassa on viimeksi maksamasi jäsenmaksun vuosiluku.
Vuoden 2017 jäsenmaksu on vain 22 € sekä saman talouden muilta jäseniltä 10 €.
Maksuohjeet alla ja nettisivuillamme.
–Johtokunta

JÄSENMAKSUTILI:

FI81 2001 1800 0192 29

Viesti-osaan maksaneiden nimet ja osoitteet.

MUUTOKSIA

Maailma on hurjassa turbulenssissa emmekä me vielä tiedä millaisessa. Historia – ja Bertolt Brecht – ovat opettaneet ainakin yhden asian: mikä on, ei pysy. Maailma on huomenna toisenlainen kuin tänään, ylihuomenna ehkä meille tunnistamaton.

Myös muutosvoimat muuttuvat. 2000 vuotta sitten uskonnot alkoivat muuttaa maailmaa, 200 vuotta sitten kansallisuusaate. Sen jälkeen talouden voimat ovat sanelleet muutoksen suuntaa, nykyisin teknologia.

Muutosten tuulissa jotkut voittavat, joidenkin jäädessä katkerasti tappioille. Ranskan vallankumouksen taustalla oli keskiluokan kurjistuminen: hovi ja huijarit olivat vieneet liian monelta hyvän elämän takuun. Toisen maailmansodan taustalla on myös luokka-asemien romahtaminen, jättimäinen lama ja etenkin Saksan 1920-luvun hyperinflaatio.

Nyt teknologian muutokset ovat vieneet monelta ikuisiksi uskotun taloudellisen turvallisuuden. Populistit syyttävät Euroopan Unionia, globalisaatiota ja vapaakauppaa, kun todellinen syy on teknologiassa. Se on kuitenkin ensimmäistä kertaa vuosisatoihin tuonut hyvinvointia myös uusiin maanosiin ja uusille kansoille. Hyvä elämä oli pitkään eurooppalaisten ja Euroopasta lähteneiden etuoikeus.

Syyllisten etsiminen on joutavaa, teknologiaa ei voi kahlita. Tulevaa ei voi vangita vangitsematta nykyisyyttä ja nykyisiä ihmisiä. Mutta tappiolle jäävistä on pidettävä huoli, muuten meillä on maailma täynnä pieniä ja suuria trumppeja kuten 1789 ja 1933.

Toivottavasti Alan Price, muusikko Herran armosta, oli oikeassa vuonna 1973 laulussaan Changes:

*Everyone is going through changes
No one knows what's going on
And everybody changes places
But the world still carries on*

MATTI SOVIJÄRVI

Päätoimittaja

CHANGES

The world is changing and we do not know how. History – and Bertolt Brecht – have taught us one thing: what is, will not remain. The world tomorrow will be different than the one we have today and on the day after tomorrow probably unrecognizable to us.

The forces of change will change, too. 2000 years ago the great religions started to shape the world, 200 years ago it was nationalism. After that the force of economy were prominent, now technology.

In the winds of change some will win, some suffer bitter losses. Before the French revolution a huge number of people, the middle class, had lost their secure lives because of swindlers and because of the court. Before the Second World War there was another losing of class position: too many Germans had lost their footing in the great depression and in the hyperinflation of the 1920's.

The changes in technology have now destroyed the secure livelihood of many in the western world. The populists blame the European Union, free trade or globalization, when the real culprit is technology. But, on the other hand, for the first time in centuries a good life is an option for millions of people in new continents. It used to be for the privilege of Europeans and those who had left Europe.

Looking for those to blame is totally beside the point, you can't harness technology. You can't put the future in chains without putting the present and the people of today in chains. But it is of upmost importance to take care of the people who have lost in this process. If we do not do that, we have a world full of small and big trumps, like in 1789 and 1933.

I hope that Alan Price, a musician by the grace of God, was right in 1973 in his song Changes:

*Everyone is going through changes
No one knows what's going on
And everybody changes places
But the world still carries on*

MATTI SOVIJÄRVI

The Editor

LAPSELLISTA MATKAILUA IRLANNISSA

Irlantia on tullut tutkailtua niin sinkkuna, pariskunnan toisena osapuolena kuin pienen lapsen kanssa. Maassa on hyvä matkustaa jälkimmäiselläkin kokoonpanolla.

Tarja Vesterinen

Puolitoistavuotiasta eivät kiellot pidättelee, Kilkenny Castle Park.

Vuonna 2010 syntynyt tyttäremme Meriel pääsi ensimmäiselle matkalleen Irlantiin minun ja mieheni Leo Hesannon kanssa noin 1,5-vuotiaana syksyllä 2011. Toisen perhematkan teimme heinäkuussa 2015, jolloin Meriel oli jo 5-vuotias. Tuolloin mukana oli myös ystäväpariskunta, Sirpa ja Reino, jolla ei ole omia lapsia.

Molemmilla kerroilla liikuimme vuokra-autolla Etelä-Irlannissa ja lounaisrannikolla. Onneksi Meriel on pienestä pitäen ollut hyvä matkustamaan autossa ja viihtyy hyvin turvaistuimessa ilman erityistä viihdykettäkin. Joten ei itse automatkailusta sen enempää kuin yleisohje, että kannattaa välttää pitkiä ajomatkoja yhteen menoon ja pysähdellä tasaisin väliajoin välipalalle tai katsomaan mitä hyvänsä lapsen, ja mielellään tietysti ai-

kuisenkin, kannalta mielenkiintoista.

Tarkoitukseen soveltuvat varsin hyvin esimerkiksi leikkipuistot, kirkot, rantahietikot simpukoineen ja pikkukivineen tai peräti tienvarteen kuukahtaneet eläimet. Seuraavassa vähän lisää molemmista reissuista.

LOKAKUU 2011

Pienen ja vauhdikkaan kanssa

Reilun viikon pituisen matkamme ensimmäinen kohde oli Glendalough'n luostari- ja luonnonsuojelualue ja majapaikkana läheinen pikkukaupunki Laragh.

GLENDALOUGH'N HAUTAUSMAALLA

Meriel itse tuntui olevan varsinkin aasialaisturistien mielestä lähes yhtä kiinnostava kuvauskohde kuin vanhat kelttiristit

ja hautapaadet, joiden takaa tyttö heitä kurkisteli. Ne tarjosivat myös oivia piilopaikkoja ja pujotteluratoja pienelle ihmiselle, jolle hautarauha on tuntematon asia. Myös hautojen katteena käytettyjä kimaltelevia pikkukiviä olisi kertynyt Merielin taskuihin vaikka kuinka paljon, jos ei olisi katsonut perään. Vaellus metsässä parin kilometrin pituisella Poulannass Walk -reitillä, jossa Meriel kulki lähinnä kantorinkassa, oli tuohon verrattuna varsin leppoisaa ja turvallista menoa.

Seuraavaksi pääsimmekin perhemajoitukseen, sillä opiskeluaikainen kääntäjäystäväni Liisa on asunut Clonfaddassa, Waterfordin lähistöllä, puutarhurimiehensä Andrew'n ja kolmen lapsensa kanssa jo reilut pari vuosikymmentä. Sieltä Merielille löytyi niin pinnasänky kuin leikkiseuraakin. Ja pal-

jon muuta hupia, kuten trampoliini ja vesilätäköt, joissa uiskennella, sananmukaisesti. Onneksi oli kunnon kuravaatteet mukana.

Jännittävintä taisi kuitenkin olla, kun pääsi käymään Andrew 'n kasvattamien kauriiden aitauksessa ja houkuttelemaan niitä syömään kädestä. Tuohon aikaan perhe vielä myi niitä ravintoloille Magners-siiderin valmistuksesta jääneellä mäskillä syötettyinä. Nyt he pitävät niitä enää kotitarpeiksi ja pari vuotta sitten joukkoon liittyi myös kaltoinkohtelulta pelastettu aasi, joka kuvittelee olevansa koko kaurislauman johtaja.

Ystäväni perheen maatilalta teimme päiväretken Kilkennyn kaupunkiin, jossa Meriel jatkoi hauta- ja kirkkorauhan rikkomista St Canice's katedraalissa ja sen kirkkomaalla. Söpö 1,5-vuotias onneksi herättää aika vähän pahennusta tuollaisissa puuhissa.

Waterfordista matka jatkui parin pysähdysten taktiikalla kohti Cobh'n kaupunkia, Titanicin viimeistä pysähdyspaikkaa ennen kohtalokasta Atlantin ylitystä. Ensimmäisellä kerralla pysähdyimme hiekkarannalla Tramoressa ja toisella Ardmoren rannikolla, jossa käytiin katsastamassa vanhan nosturilaiva Samsonin vaikuttava hylky. Jyrkkien rantakallioiden tuntumassa kaikkialle sinkoileva tyt-

Meriel ja Junior-karitsa jaloittelutauolla Ardmoren rannikolla.

tö kulki taas turvallisesti kantorinkassa.

Cobh'ssa Meriel sai B&B:mme suurimman sängyn ja isot tyyny- ja peittovuoret ympärilleen yön ajaksi, mutta onnistui silti putoamaan sängystä. Onneksi kokolattiamatto pehmensi pudotusta ja uni jatkui pian lähes häiriintymättömänä.

PAIKALLISMAJOITUSTA

Matka seuraavaan kohteeseen Crookhaveniin taittui tutulla parin pysähdysten taktiikalla. Tällä kertaa katsastettiin Michael Collinsin patsas Clonakiltyssä sekä Altar Wedge Tomb ja Mass Rock paadet, Toormooressa – hieman kallio-kiipeilyä Merielille. Crookhaven oli varsin pieni kylä, mutta onneksi sieltä löytyi avoinna oleva B&B, vaikka oltiin liikkeellä sesongin ulkopuolella. Talon ihana emäntä jopa lainasi Merielille niin retki-sängyn kuin lapsenlapsensa juomakupin ja valtavan pehmokoiran unileluksi – tytärtärentytär oli syntynyt vain päivää myöhemmin kuin Meriel.

Pubeja kylässä oli tasan yksi. Siellä Meriel teki läheistä ja osin vastentahtoista tuttavuutta lähes itsensä korkeisen bokserin kanssa, imi sukanpohjiinsa kaiken lattialle kerrostuneen ja herätti asiakaskunnassa yleistä hilpeyttä kulkemalla ympäriinsä valuvia henkseli-housujaan nostellen. Kunhan ei ole liian myöhään liikkeellä, pubeissa syöminen on muuten lasten kanssa ihan tavallista ja sallittua Irlannissa. Lapsille löytyy listalta yleensä omat annokset tai sitten pienempi versio aikuisten annoksesta ja joskus jopa ajanvietettä, kuten värikyniä ja piirustustehtäviä odottelun ajaksi.

Matkalla Castletownberen kalastaja-kaupunkiin pysähdyimme ensimmäisen kerran Mizen Headin museoidulla ra-

Tarja, Meriel ja Leo Mizen Headin radioasemalla, Co. Cork.

Hautarauha uhattuna, Altar Wedge Tomb, Toormore, Co. Cork.

Leo, Meriel ja Tarja nauttimassa Glengarriffin välimerellisestä mikroilmastosta, Co. Cork.

dioasemalla. Siellä saimme nähdä mm. hylkeitä lepäilemässä ja kisailemassa keskenään rantakallioilla kaukana alapuolellemme, vaikuttavien kallioseinämien suojissa. Loppumatkan ajan maisemat olivatkin sitten sumun peitossa kaikkialla muualla paitsi Glengarriffissa, jolla on oma välimerellinen mikroilmastonsa.

Se oli ainoa kohta sen päivän ajon aikana, jolloin oli lämmintä ja aurinkoista. Kaikkialla muualla oli koleaa ja sumuista. Castletownbearessä kohtasimme ensi

kertaa B&B-isännän, joka ei suostunut tarjoamaan majoitusta, kun meillä ei ollut retkisänkyä mukana. Omaa hän ei voinut kuulemma pitää, kun ne olivat varsinaisia bakteeripesiä, ja tavalliseen sänkyyn taas ei voinut pikkulasta laittaa mahdollisen putoamisen ja vakuutusseuraamusten vuoksi. Ilman majapaikkaa emme kuitenkaan jääneet.

Matkaväsymys vei meidät seuraavalla etapilla hotellimajoitukseen Macroo-miin. Sieltä löytyi hotellin puolesta retki-

sänky sekä puhelimen kautta tarjottu itkuhälytinpalvelu (omaa meillä ei ollut mukana). Näin me vanhemmat saimme viettää hetken rauhallista kahdenkeskistä iltaa hotellin baarissa, kun respa päivysti. Niin mukavaa kuin perhematkailu onkin, tällaiset hetket ovat kullan kalliita.

Viimeinen pysähdyspaikkamme ennen Dublinin lentokenttää oli Kildaren kaupunki. Matkan varrelta löytyi tälläkin kertaa mukavia elämyksiä: Galballyn maalaismarkkinat, jossa myytiin niin hevosia, kanoja kuin jack-a-poon (jack russell + puudeli) pentujakin (60 €) sekä Cashellin linnan myymälä – itse linna oli tuolloin remontissa. Ja onneksi niin, sillä Meriel onnistui livahtamaan myymälän ihmispaljouden läpi ulko-ovesta ulos ja suoraan kadulle. Onneksi nyt autoja oli harvassa ja tuntematon irlantilaismies nappasi pikkukarkulaisen talteen. Äiti oli tosi, tosi vihainen. Meriel toisteli vielä pari kuukautta myöhemmin vastaavissa tilanteissa: ”Ei saa ryntäillä, ei saa ryntäillä!”.

Vaikka ohjelmaa riitti, ihan mukavasti reissu kokonaisuudessaan kuitenkin sujui. Kun lisäksi lentomatkat molempiin suuntiin pikaisine koneen vaihtoineen sujuivat mukavasti, ensimmäinen Irlannin reissu lapsen kanssa antoi uskoa, että se voisi onnistua myös uudelleen.

Jatkuu seuraavassa numerossa.

Galballyn maalaismarkkinoilla kanaostoksilla, Co. Limerick.

THE FINN IN THE GPO

.....

Reinforcements were steadily trickling in, and these had necessarily to be checked, identified, and posted to sections. Amongst these were two seafaring men – a Finn and a Swede – who did not know very much English. Under cross-examination, they explained with difficulty but obvious earnestness that “they had small nationalities and didn’t like England”. Their bona fides were obvious so they were given rifles and actually fought on the roof of the GPO.

“Inside the GPO: A Memoir by Two Participants,” in *An t-Oglach*, 23 Jan. 1926.

Andy Newby

One of the more colourful sidebars in the varied and voluminous centenary writing on the Easter Rising has been the tale of the Finn and the Swede who fought in the GPO. The story had resurfaced at various points – during the 50th anniversary in 1966, during Tarja Halonen’s visit to Ireland in 2007, and particularly since the digitisation of the Bureau of Military History Witness Statements and attendant blog posts about this Nordic element of the Rising.

The witness statements, in particular, gave tantalising and darkly comic details about this pair of sailors – that they turned up unbidden and asked to participate in the rebellion, that the Finn claimed he was fighting on behalf of “small nations,” and particularly that he was aggrieved against the British for their alliance with Russia.

Once inside the GPO, the Finn demonstrated a pleasing earnestness – but a worrying level of incompetence – when handling military guns, and that after his capture and incarceration in Knutsford prison, he was still unable to speak English, but could recite the Rosary as Gaeilge.

Although I have worked for a long time on comparative elements of Finnish and Irish history, and particularly on how the two nations saw each other during the nineteenth century, when both existed under the massive empires of their immediate eastern neighbours, I had not expended a great deal of energy trying to uncover the background of the stranded sailor in the post office. This changed somewhat when I was asked by the Irish-language publisher

Coiscéim to write a book on Finland and Ireland (Éire na Rúise, or “The Ireland of Russia”) – and I knew that due attention had to be given to identity of the Finnish rebel.

WHO WAS HE?

The main problem, of course, is that no-one quite knew this man’s name. In fact, we couldn’t even say for certain that he was Finnish – the different eyewitness accounts talk of two foreigners, and mention any combination of Norwegian, Swedish, Dutch, Polish, Russian and Finnish. As we well know in Ireland, British attempts transliterate “foreign” names could be laughably inaccurate, and so the official record presented us with Antli, or Antle as a first name, Makapaltis or Malcipaltis as a surname, and one errant mention of “Zecks” as a middle name. Comrades from the GPO or Knutsford mention “Tony.”

Although the name had a Lithuanian ring to it, those who claimed that he was a Finn seemed to do so with a degree of assurance, and with this in mind I scrawled the name on paper a few dozen times, putting myself in the position of a Dublin Castle official registering the incoming prisoners. After a while I went back and looked over the scribblings and the most convincing Finnish-sounding name seemed like Antti Mäkipaltio. Antti might account for “Tony”, if his Irish comrades had taken his name to be Anthony. Mäkipaltio, however, was a name I didn’t know – so I did what any self-respecting academic historian would do in that situation. I googled “Antti Mäkipaltio”.

Here is Antti Mäkipaltio in 1951, an old man already. There are no pictures of him taken during the Rising.

This name provided me with a single google hit – but it was a high quality entry, a post by our friend and colleague Rolf Johansson, who had sent out a message inquiring whether anyone had knowledge of this man. As Rolf had obviously come to the same conclusion, I tried looking in newspapers and found a single example of man going by “Antti Mäkipaltio,” from the Karelian parish of Kivennapa.

In 1906, along with thousands of others, he had changed his name from the Swedish (Anders Backa) to a Fennicised form (Antti Mäkipaltio). In Éire na Rúise, I speculated that the “Backa” might relate to the odd-sounding “Zecks” which appears in the British official record after the Easter Rising, but this might re-

Vangittuja kapinallisia viedään Englantiin

Punainen Soihtu (The Red Torch) magazine told the Finns of Minnesota about the prisoners of Easter Rising.

Eiré na Rúise, a book written by the author of this article, tells about the parallels between Ireland and 'The Ireland of Russia' – Finland, of course.

main unprovable without seeing original manuscripts. Antti apparently worked in Kellomäki for the state railway, and was implicated in a cognac smuggling incident in 1911, for which he received a suspension. The only other reference to a man of this name, though, seemed to be on ancestry / genealogy sites, and he was located in the USA.

OUR MAN IN AMERICA

Amongst many books which were published in 2016, Jimmy Wren's *The GPO Garrison Easter Week 1916* was the most useful in the search for Antti, as it seemed to confirm (despite still using the "official" name of Makapaltis) that the Finn had indeed gone to America after the Rising. This gave the search some new impetus and I decided to contact people in America who had mentioned this man in their online family trees.

Surprisingly quickly I found myself in contact with Antti Mäkipaltio's step granddaughter, who despite not being a direct blood relation, was well aware of the GPO story. Family tradition indicates that Antti, along with his Swedish shipmate, simply missed his boat's departure from Dublin, and they took the opportunity for an adventure.

After his incarceration by the British, Antti was "repatriated" to Ireland with his fellow rebels, and he subsequently sailed from Dublin on 30 May, arriving

in Philadelphia on 24 June 1916. By February 1918, he had been appointed a sergeant in the US Army, based at Park Field Tennessee (which, intriguingly, was a pilot training facility.) In June 1918, two years after arriving in the United States directly from his imprisonment by the British, he became a US citizen at a ceremony in Memphis. His naturalization papers record a short, stocky man (160 cm), with brown hair, blue eyes and tattoos on both arms.

Some parts of Antti's story are not yet clear. So far, we know little of his life as a sailor prior to the Easter Rising. According to American immigration papers, Antti was born in Helsinki on 6 November, 1884, meaning that he was 31 years old at the time of the Easter Rising. But the "Helsing Forge" (Helsingfors) recorded by the Americans seems simply a shorthand for anywhere in Finland, as no Finnish records have so far been found to indicate that he was born in the capital. Therefore, we still need some evidence to tie him conclusively to Karelia (although the chances of there being two individuals called "Antti Juho Mäkipaltio," being so few instances of the surname, seem minimal).

We also know relatively little of his life in America – particularly if he had any political interests – other than that after the war he lived in Ohio and Illinois, and then settled in Michigan, working as a

"tool and die maker." He married Hulda Wirén, originally from Loviisa, late in life, and we know that both had children from previous marriages. For reasons that are not clear, following a row with his wife in early November 1951, Antti committed suicide by shooting. Even in death his name was recorded wrongly, with the *Detroit Free Press* reporting the passing, at the age of 68, of "Antti Nakipaltio."

As a Finn imprisoned by the British in the cause of Irish freedom, Mäkipaltio was following in the footsteps of Johan Anders Jägerhorn. In 1788 Jägerhorn had been implicated in a plot against the Swedish king, and of advocating Finnish sovereignty, for which act of treason he was exiled to Germany. In Hamburg he got to know Lord Edward Fitzgerald.

As an agent of the French, Jägerhorn met with Fitzgerald to discuss the 1798 invasion plans, only for the Finn to be arrested by the English and imprisoned for two years in the Tower of London. As recorded by Börje Tihlman in an earlier *Shamrock* article, in 1981, Des O'Malley unveiled a plaque outside Jägerhorn's house in Porvoo, with O'Malley commenting that "if this man spent two years in prison for Irish independence, he is indeed worthy of this plaque." Perhaps Antti Juho Mäkipaltio can expect a similar tribute in the near future.

MEREN ANTIMIEN YMPÄRÖIMÄNÄ JA MEREN ÄÄRELLÄ – SILLISTÄ SILAKAKSI

Merellä on erityinen merkityksensä irlantilaiselle ja suomalaiselle. Ilman merta ja meren antimia kumpikaan ei olisi säilynyt hengissä pahojen vuosien yli, oli sitten perunarutto tai hallavuodet.

Eero Aro

Meri on ollut erottava ja yhdistävä tekijä. Meri on toiminut sotatienä ja rauhanpolkuna. Merta pitkin ovat kulkeneet ja kulkeutuneet ihmiset, tavarat, tuotteet, taudit, tieto, taito ja ajatukset.

Irlannissa ei ole ihan tarkkaa kuvaa siitä, mitä mesoliittisellä kaudella on tapahtunut, mutta ensimmäiset saaren asukkaat olivat metsästäjiä, kalastajia ja keräilijöitä noin 10 000 vuotta sitten, siis samaan aikaan kuin Itämeri oli syntymässä. Saarella, jolla ei tuolloin ollut monia suurikokoisia nisäkkäitä kuten manner-Euroopassa oli. Niinpä kalastuksen merkitys oli erittäin suuri verrattuna lähellä oleviin muihin alueisiin. Joidenkin tietojen mukaan nämä kalastusta harjoittavat asukkaat olivat peräisin Skandinaviasta.

Esihistoriallisessa Suomessa kalastus oli pääelinkeino pitkin rannikkoa ja jokivarsia. Asumukset olivat Itämeren synnytyssä 10 000 vuotta sitten vesien äärellä ja asuinpaikkaa vaihdettiin pyynnin vuotuiskierron mukaan. Tältä ajalta ovat myös vanhimmat asuinpaikka-, pyydys- ja kalanluulöydöt maastamme. Euroopan vanhimmat verkkopyydyslöydöt ovat Suomesta. Niin sanottu Antrean verkko on noin 10 400 vuotta vanha pyydys. Verkko on tehty pajun niinestä, ja siinä on männynkaarnasta veistettyjä kohoja sekä kivipainoja. Se löydettiin 1913 Vuoksenrannan Korpilahden kylässä Karjalan kannaksella. Verkkopyynti on vanha keksintö, käykää katsomassa Kansallismuseossa.

DNA-tutkimusten mukaan alkuperäiset irlantilaiset ovat saapuneet saarelle pohjois-Espanjan alueelta. Baskien perimä näyttää olevan kaikkein lähimpänä irlantilaisten verta. Se niistä skandinaavisista esi-isistä.

Suomalaiset eivät taasen muistuta ke-

Silakkaa ja sen toista olomuotoa silliä on vielä maailman merissä. Älkää uskoko vääriä profeettoja: kalan syöminen on terveellistä.

tään, koska ovat genettisesti ihan erilaisia kuin kaikki muut eurooppalaiset. Mutta suomalaiset eivät ole myöskään aasialaisia, kun eivät muistuta heitäkään. Selvä syy suomalaisten geeniperimän erilaisuuteen näyttää johtuvan siitä, että maa on ollut pitkään varsin eristäytynyt muusta maailmasta, siis samalla tavoin kuin grönlantilaiset, irlantilaiset sekä sardinialaiset.

SAMANKALTAISUUTTA JA ERILAISUUTTA

Yksi yhteinen piirre irlantilaisilla ja suomalaisilla on säilynyt vuosituhansia, vaikka kuinka olisivat siirtyneet maanviljelijöiksi, keräilijöiksi, pronssin käyttäjiksi ja raudan takojiksi. Kalastusta ei koskaan ole unohdettu. Esihistoriallisella ajalla alkunsa saanut merialueiden, jokivarsien ja erävesien hyödyntäminen on jatkunut molemmissa kulttuureissa nykyaikoihin saakka.

Kalastuksen saalislajeista on ollut yksi yhteinen ja ylitse muiden: Atlantin silli, jota me Itämerellä kutsumme silakaksi.

Silakka on itse asiassa sillin alalaji ja geneettisesti niin lähellä esimerkiksi Irlanninmeren silliä, että käytännössä ne kykenisivät helposti risteytymään, jota ne eivät enää tee. Sama kalalaji se kuitenkin on.

Itämerellä silakka muuttuu silliksi Kalmarista Ruotsista Rozewien majakalle Puolan rannikolle menevän rajan länsipuolella. Itä- ja pohjoispuolella se on silakka. Syy tähän on ollut taloudellinen, sillä sillistä saa paremman hinnan ja niinpä silakkaa on Itämerellä aina laivattu länteen. Näin se muuttuu rahakkaammaksi silliksi.

Sillikantoja Pohjois-Atlantilla, Pohjanmerellä ja Itämerellä on kaikkiaan noin 20 ja populaatioita on ainakin kaksinkertainen määrä. Saaliitkin ovat näillä alueilla nykyään lähes miljoona tonnia vuosittain, noin 21 000 isoa rekallista kalaa.

Silliä on aina pidetty köyhän kansan ravintona. 1600-1800-luvuilla sillin kalastuksesta tuli sekä Irlannissa että Suomes-

Suutarinlohi on saanut nimensä hyvästä syystä: saariston pimeinä syysiltoina säilöttiin silakkaa ja tehtiin käsin kenkiä, silakkamarkkinoilla myytäväksi. Kuva ja resepti Jasmine Julin-Aro.

sa kiinteään asutuksen omavaraistalouden kulmakivi, sillä kalasta saadut myyntitulot auttoivat siirtymistä rahatalouteen. Kalastuksen avulla purjehdittiin vaikeiden aikojen yli. Suolattu, savustettu, kuivattu tai hapatettu kala on aina ollut herkkua, kun on ollut kova nälkä.

Typillinen silakkatuote on Suomesa vuosisatoja ollut suutarinlohi. Mekin syömme suutarinlohta, sillä saariston asukkaat ovat tehneet pimeinä talvi-iltoina sekä kenkiä että säilöneet silakoita ja myyneet molempia muun muassa Helsingin kauppatorilla vuodesta 1743 lähtien.

Samoihin aikoihin 1700-luvulla Irlannista vietiin kolmea sillituotetta manner-Eurooppaan ja Englantiin. Valkoista silliä (lievästi suolattuna ja todennäköisesti vähän hapanta, matjes-tyyppisesti maustettua), punaista silliä (savustettuna) ja tönkkösuolattua silliä. Vienti sujui muun muassa pienillä Droghedassa valmistetuilla aluksilla (noin 9 metriä pitkiä ja 3 leveitä), joihin kerrallaan mahtui 14 tynnyrillistä kalaa.

Kuinka paljon kalaa yksi tynnyrillinen sitten oli? Helppoa: Yksi tynnyrillinen oli 32 viinigallonaa, joka puolestaan oli 231 kuutiometriä ja kalaa piti olla vähintään 1000 yksilöä tynnyrissä ja vuodesta 1713 lähtien 1440 yksilöä kun yksilöt olivat vähän pienempiä. Vuodesta 1855 mittausta muutettiin oleellisesti, sillä silloin sovittiin, että käytetään imperiumin omaa mittausta jolloin yksi sillitynnyri oli 26 ja 2/3 imperiumin galloniaa. Tämä muutti tynnyrin mittatilavuutta 1,79 kuutiometriä. Nämä pojat ovat aina olleet juuri näin selkeitä, ja

tarkkoja. Suoraan mitta on noin 120 litraa, sillä se tarkkuus riittää genettisesti muuntuneille. Viennin määrä oli parhaimmillaan kymmeniätuhansia tynnyreitä. eivät nämä kalastajat silloinkaan kotonaan paljon viihtyneet.

SILLIN KULTAKAUDET MENNYTTÄ

Irlannissa ja Euroopassa sillin kultakausi oli 1900-luvun alkupuolelta 1970-luvulle saakka ja Suomessa 1950-luvulta aina 2000-luvun alkupuolelle. Silloin oli selvä tarve halvalla ja ravintorikkaalle luonnonvaralle, oli sillin paikka loistaa.

Parhaimmillaan kalastajat kuljettivat 1-2 miljoonaa tynnyrillistä suolasilliä manner-Eurooppaan ja Skandinaviaan. Hyödyntämättömiä sillikantoja oli tuolloin Islanninmerellä, Irlanninmerellä, Kelttien merellä, Pohjanmerellä, Norjan merellä, Skagerakissa, Kattegatissa ja Itämerellä. Saaliit olivat runsaita ja suolatut, paistetut tai savustetut sillit tekivät kauppansa.

1970-luvun puolivälissä teknisesti kehittyneet kalastus ja liian suuri kalastuslaivaston kapasiteetti johti esimerkiksi Waterfordin alueella sillisaaliiden romahkamiseen samoin kuin Pohjanmerellä jo 1960-luvun lopussa ja 1970-luvun alkupuolella. Kelttien meren sillinkalastus lopetettiin 1977-78. Pohjanmeren sillinkanta ja sen kalastus hävisi lähes kokonaan 1978, saaliit tipahtivat 1,2 miljoonasta tonnista noin 11 000 tonniin kymmenessä vuodessa. Markkinoita oli vaikka kuinka, mutta saalista ei. Vaikka kannat ovat heilahdelleet hyvien ja huonojen vuosien välillä kohta 40 vuotta, on elpyminen turval-

liselle tasolle ollut varsin hidasta monilla alueilla. Toiveita paremmasta on.

Itämeren silakankalastus päättyi hieman eri syistä alamäkeen 1990-luvun lopussa ja 2000-luvun alkupuolella. Ammattikalastuksen kannattavuuden ehdot kiristivät, osa silli- ja silakkakannoista oli pienentynyt, mutta osa kannoista taas huipukunnossa ja tiheitä. Ammattikalastajien määrä väheni ukkoutumisen myötä eikä uusia kalastajia ole ilmaantunut. Toisaalta saaliit Suomen merialueilla ovat olleet erityisen hyviä viime vuosina esimerkiksi Selkämerellä, jossa silakkakanta on ennätysasu.

SYÖKÄÄ, ÄLKÄÄ PELÄTKÖ

Hyvistä saalismääristä riippumatta, silakan on todettu sisältävän ympäristömyrkyjä ja eihän sellaista tavaraa kaupaksi saa. Kun on kerrottu, että todennäköisyyksille, että terve punakka mies silakkaa syötyään kaatuu suorilta jaloilta puupalottoon, niin kauppa ei käy. Tätä on toisteltu toista vuosikymmentä, vaikka palttoita ei ole tarvittu.

Viime vuonna koko Itämerestä pyydystettiin 430 miljoonaa kiloa silakkaa, josta suomalaiset kalastajat pyysivät 131 miljoonaa kiloa. Tämä suomalaisten ennätys saalis on lähes kolme kertaa Helsingissä asuvien ihmisten elopaino. Mutta rehuksi se saalis menee, ja Pietariin. Tuoreita, juuri pyydettyjä perkaamattomia silakoita näkee kaupungeissa varsin harvoin, Helsingissä tuskin koskaan, ellei Lauttasaaren sillan litkaajia oteta huomioon.

Meille on kerrottu, että silakassa on dioksiinia ja PCB:tä. Mutta paljonko sitä dioksiinia oikein on? Eipä juuri ollenkaan. Koko Selkämeren alueella asustelevasa miljoonan tonnin silakkapopulaatiossa on laskelmien mukaan sitä on noin 1 gramma.

Ukrainan presidentti Juštšenko yritettiin myrkyttää dioksiinilla vaalikampanjan aikana vuonna 2004. Hänelle syötettiin noin 0.5 g sitä samaa dioksiinia, jota on silakassa. Ei Juštšenko kuollut, mutta oli kovasti kipeä. Kuinka paljonko silakkaa pitäisi sitten syödä, että saisi Juštšenkot? No vaivaiset 220 miljoonaa kiloa yhdellä aterialla - lähes kuusi kertaa Helsingin kaupungin asukkaiden elopaino yhdellä aterialla. Tuleehan siitä kuka tahansa kiipeäksi.

Filosofian tohtori Eero Aro on meribiologi ja pitkäaikainen Finnish-Irish Societyn jäsen.

UUSI SARJA: Tästä numerosta alkaen esittelemme irlantilaispubin jostakin päin maailmaa.
Aloitamme Teneriffalta, Puerto de la Cruzin satamasta.

MUSIIKKIMESTA SATAMAN KÄTKÖISSÄ

Irlantilainen pubi on maailman menestyneimpiä vientituotteita, ja hyvästä syystä.

Puerton Molly Malonea ei ole helppo löytää. Yksinkertaisin vinkki: vanhan kaupungin kalasatamassa on kaloja myyvän neidon patsas. Kääntäkää hänelle selkänne ja siirtykää 50 metriä eteenpäin pitkin vasemmalla olevaa kävelykatua, keskustaan päin. Rohkeasti alas kellariin, lasi kouraan ja musiikkia kuuntelemaan. Siitä ei ole Mollyssa pulaa.

Kaloja myyvällä patsaalla, Irlannin kuululla Molly Malonella eikä hänen nimikkopubillaan ole yhteistä menneisyyttä. Pubi on 30-vuotias, patsas ei siitä puoltakaan. Se pystytettiin Puerton kalastajien kunniaksi, vain heidän. Mutta pubi on ainutlaatuinen koko saarella, oikeiden irlantilaisten ylläpitämä musiikkipubi, jossa on elävää soittoa joka ilta, paitsi sunnuntaisin, jolloin ovet ovat kiinni. Pubi aukeaa iltakahdeksalta, elävä musiikki alkaa yhdeksän maissa ja jatkuu puolille öin, joskus pitempäänkin.

Pubin haltijat, isä Des ja poika Brendan Reid, ovat molemmat muusikoita, joskin sairaus on vienyt Desin käsistä soittovoimat. Laulu sujuu sitten sitäkin paremmin. Brendan soittaa kitaraa, ban-

joa, pianoa, haitaria, mitä nyt sattuu käsillä olemaan.

Paikan synty on rakkaustarina. Des tuli saarelle miettimään oman elämänsä jatkoa, soittamaan ja laulamaan. Oli vuosi 1985. Hän löysi Elämänsä Ystävän ja havaitsi parin vuoden päästä olevansa pienen pojan isä. Brendan suorastaan syntyi irkkupubiin eikä ole kaivannut suureen maailmaan, paitsi silloin tällöin soittamaan. Ensi kesänä hän on Suomessakin, mutta keikkakalenteri on vielä auki.

Mollyn erityispiirre on asiakkaiden osallistuminen soittamiseen ja laulamiseen. Etenkin rytmiryhmään on välillä suorastaan tungosta. Des jätti Irlannin taakseen 1960-luvun puolessa välissä. Niinpä Molly on aikailla samanlainen kuin Irlannin pubit silloin, olohuoneiden laajentumia, ystävien iltamia ja hauskanpitoa. Des ei ole ollut näkemässä Irlannin muuttumista.

Paikan jokseenkin jokailtainen vieraileva tähti on norjalainen Halvor Braathen, huuliharpi, jonka duot etenkin Desin kanssa saavat pubin hiljenemään, hetkeksi. Yleisö on kuitenkin pian taas ak-

Mollyn ohi kävelee kovin helposti, mutta se ei kannata. Alakerrassa meno on mahtavaa.

Monelle Molly on kuin olo- tai hotellihuoneen jatko. Aika varttuneet asiakkaat usein tuntevat toisensa.

Brendan soittaa kitaraa, Halvor puhalttaa huuliharppuun ja entiset teinit pistävät jalalla koreasti.

Musiikista vastaavat pääosin isä Des ja poika Brendan Reid. Kuvan rytmiryhmä koostuu vapaaehtoisista, joita riittää laulamaan ja soittamaan. Musiikin taso on silti korkea illasta toiseen.

Halvor, Brendan ja tuntemattomaksi jäänyt ex tempore -solisti. Kun on tiukille vetää, Lennon ja McCartneykin ovat irkkusäveltäjiä.

tiivisesti mukana, jos ei laulamassa tai soittamassa, tanssilattialla ainakin. Etenkin viikonloppuisin meno on suorastaan villiä. Jotenkin Des ja Brendan ovat saaneet tuotua Mollyyn aidon irlantilaisen välittömyyden. Yksin ei tarvitse istua, jos ei hotsita.

Molly on aikuisten paikka: joskus per-

jantai-iltaisin tuntuu siltä, että asiakkaiden keski-ikä alkaa olla 70:n varjoisemmalla puolella, mutta ei se menoa haittaa. Pubi on etenkin saarella asuvien irlantilaisten, brittien ja skandinaavien kantapaikka ja aika ymmärrettävästi iso osa heistä on jo eläkeiässä. Harmaista hiuksista huolimatta soitto soi, laulu raikaa ja lattia tömisee.

Molly on avoinna loppusyksystä pääsiäiseen, noin suunnilleen.

Jos ette usko, tarkistakaa edelläkerrottu youtubesta. Hakusanalla Des Reid löytyy melkoinen määrä suoratlaitioiteja Mollysta, klassisinta irkkumusiikkia.

Supporting Irish pub culture, since 1994

There are no strangers
in Molly Malones'
only friends who haven't met.

Kaisaniemenkatu 1 C
00100 Helsinki, Finland
Marainvest Ravintolat

Opening Hours
Monday-sunday 12-04
Tel: +358 (0)20 719 1970
www.mollymalones.fi

MATKALLE ATLANTILLE

Irlantiin voi matkustaa monella tavalla. Useimmat lentävät, mutta omalla autollakin pääsee, jos on aikaa ja rahaa matkata. Laivaliput ovat sen verran kalliita, että lentäminen ja auton vuokraaminen on useimmiten järkevin vaihtoehto ainakin viikon tai kahden matkalle.

Irlanti on saari ja niin on Suomikin, ainakin läntisestä Euroopasta katsottuna. Periaatteessa toki voisi ajaa Baltian ja itäisen Euroopan halki, Saksan läpi ja Hollannista meren yli, mutta ei siinä järkeä olisi. Paljon fiksumpaa on ajaa joko Finnlinesin kyydissä suoraan Lyypekkiin tai sitten pitkää reittiä Ruotsin ja Tanskan läpi. Missään ei ole niin helppo ajaa kuin Ruotsissa, joten ylimääräinen 800-kilometrinen ei ole kidutusta. Aikaa toki menee ja bensaa.

Läntisestä Euroopasta on noin tuhat tapaa mennä Kanaalin yli Brittein saarille. Minkä laivamatkan lyhyydessä voittaa, sen usein menettää Kanaalin rantojen ruuhkissa. Irlantiin meneville suomalaisille fiksua ovat reitit Rotterdamista tai Zeebruggesta Hulliin tai Hoek Van Hollandista Harwichiin. Edellisen merkittävä etu on mahdollisuus mennä yölaivala: lähtö alkuillasta, perillä ollaan aamulla hyvin nukutun yön jälkeen. Hullista voi ajaa muutamassa tunnissa Liverpooliin tai Holyheadiin ihan pohjoisessa Walesissa ja sitten pikalautalla yli Dubliniin. Holyheadin reitin erityinen etu on mahdollisuus käydä pikkukaupungissa, jonka nimi alkaa Llanfairpwllgwyn ja jatkuu reilut 40 kirjainta. Tiet ovat hyviä, joskin kaikki ajavat vasemmalla, onneksi kaikki. Yöksi ehtii vihreälle saarelle.

Toinen tapa on ajaa päivilautalla Harwichiin, sitten eteläisen Englannin halki idästä länteen ja Walesin Fishguardista tai Pembrokesta yli Irlannin Rosslareen. Ainakin kerran on yövyttävä. Laivaosuus vie nelisen tuntia. Matkan voi tehdä yölautallakin, mutta kuka jaksaa ajaa kolmen tunnin yön jälkeen, aamuyön pimeässä?

Kanaalin yli lauttoja menee kymmeniä ja ali yksi juna, johon saa ottaa autonsa mukaan. Olutta tai gin&tonicia ei junnassa saa, vaan on istuttava paikallaan autossa.

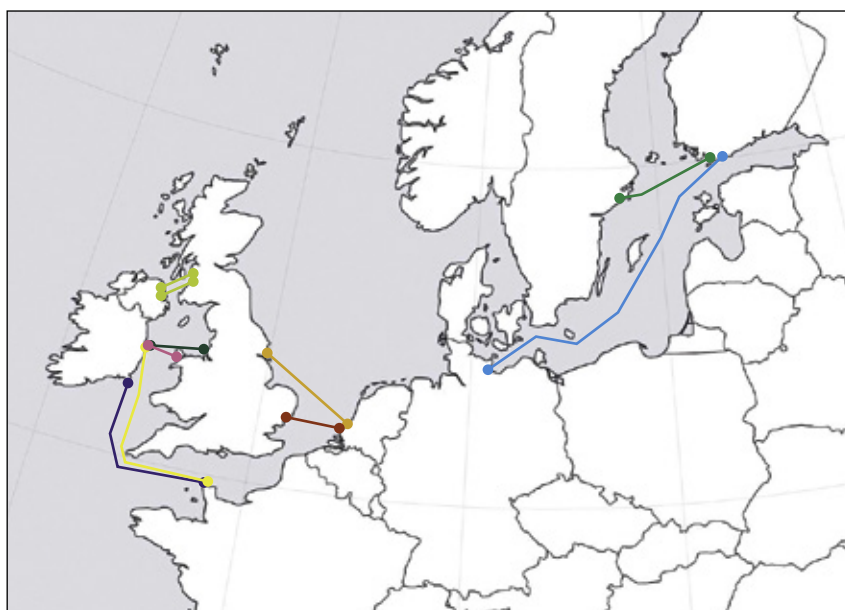
Hyvää ruokaa arvostaville mieluisa

reitti on Cherbourgista Rosslareen tai suoraan Dubliniin, jolloin ei tarvitse syödä kertaakaan Englannissa. Nämä lautat kulkevat pääosin kesäkuukausina. Jos ei ole kiire, pohjoinen Ranska kreppeineen, ostereineen ja siidereineen ei ole yhtään hullumpi paikka odottaa Irlannin lautan lähtöä. Toinen hyvä vaihtoehto on Ranskan Roscoffista Corkiin, mutta tämä laiva kulkee harvoin.

Pohjoisen Irlannin ja Skotlannin välillä on edellisten lisäksi joukko päteviä laivayhteyksiä, joilla saa oman auton mu-

kaan. Pohjois-Irlannin puolella satamia ovat Belfast ja Larne, Skotlannissa Cairnryan ja Troon, molemmat etelässä. Pohjoisempaa valittavana on Ballycastlen ja Campbelltownin välinen lautta. Skotlannin Campbelltownista tie ihmisten ilmoille on pitkä ja mutkainen.

Kuinka moninaisen reitin haluaa ajaa, riippuu tietysti aika- ja muista resursseista. Mutta Irlantiin ei ole pakko lentää, autollakin pääsee. Ja kun on päässyt Irlantiin, autolla pääsee mitä mielenkiintoisempiin paikkoihin.

Laivareittejä

- Helsinki–Tukholma
- Helsinki–Lyypekki
- Rotterdam–Hull
- Hoek van Holland – Harwich
- Cherbourg–Rosslare
- Cherbourg–Dublin
- Holyhead–Dublin
- Liverpool–Dublin
- Useita reittejä

Salo Irish SOI TAAS

Irlantilaisen musiikin ja tanssin festivaali Salo Irish järjestetään jälleen.
Kaksipäiväinen tapahtuma ajoittuu Irlannin kansallispäivän
St. Patrick's Dayn tuntumaan 17.–18.3. 2017.

Ensimmäisen Salo Irish Festivaalin viime keväänä saama suosio ja hyvä palaute yllättivät järjestäjät iloisesti. Kevään pääkonsertin 370 paikkaa myytiin loppuun jo ennakkomyyntissä.

– Tuntuu, että tällaisella tapahtumalla on kysyntää. Niinpä päätimme pystyttää tapahtuman uudelleen, sanoo musiikkipedagogi Arto Pasio, festivaalin alunperin ideoinut puuhamies.

Kevään festivaali toteutetaan samoin lähtökohdin ja pääosin samalla konseptillä kuin edellisenkin: haetaan ja luodaan Saloon iloa ja positiivista virettä.

Irrkumusiikkia kuullaan Salossa kahden päivän aikana usealla eri keikkapaikalla. Pääkonsertti eli Main Night pidetään Kulttuuritalo Kivassa lauantaina 18. maaliskuuta.

Laadukkaat artistit, monipuolinen tarjonta

Vuoden 2017 Salo Irishia rakennetaan suhteellisen pienellä budjetilla ja talkoovoimin.

Järjestäjien tavoite on silti kunnianhimoinen: esiintymään tulevat artistit ovat laadukkaita ja tarjoavat irlantilaisen musiikin ja tanssin genrestä monipuolisen kattauksen.

Yksi lähtökohdista on edelleen se, että lippujen hinta ei tee kynnystä festareihin osallistumiselle. Vain lauantain pääkonserttiin ja perjantain Etkot-iltaan on pääsymaksu. Päätapauhtuman lippu maksaa 15 euroa.

Lippuvaraukset voi tehdä osoitteessa irkkufestari.salo@gmail.com

Päätapauhtumassa soittaa kolme kotimaista yhtyettä

THE LAST OF THE MCKEITHANS on lahtelais-helsinkiläis-muurlalainen yhtye, joka soittaa perinteisten irkkulaulujen ja sävelmien lisäksi myös lauluja bändeiltä, jois-

sa on vaikuttajina irlantilaisia sukujuuria omaavia artisteja, esimerkkeinä vaikkapa Beatles tai Crosby, Stills, Nash & Young.

Kokoonpanossa soittavat Keith O'Híobháird (uilleann pipes, kitara, laulu), Heidi Saarikoski (laulu), Ville Karas (irlantilainen buzuki, tenoribanjo) sekä Jaakko Kyrö (viulu).

O'RIVES-nimen takaa löytyy oriveteläisen irlantilaisen kansanmusiikin yhtye, jonka ohjelmistossa ripeät reelit ja jigit limittyvät kauniisiin balladeihin ja pubiralleihin.

Yhtyeessä soittavat Sakari Seppälä (laulu, buzuki, mandoliini, tinapilli, irlantilainen puuhuilu), Veli-Jussi Lietsala (banjo, mandoliini, huuliharppu, bodhran), Sanna Peurala (viulu, mandoliini) ja Saku Lahti (kitara, laulu).

Kolmas pääkonsertin bändeistä on salolainen **THE GREEN HOPE**. Yhtyeessä musisoivat moni-instrumentalisti Arto Pasio (kahdeksan soitinta), Jaana Virtanen (viulu ja laulu), Erkki Leppäkoski (basso, kitara) ja Kauko Mäntylä (kitara, mandoliini).

Tanssista vastaa turkulainen **DRAGÚN IRISH DANCERS**. Ryhmä luo hengästyttäviä kuvioita, mennäänpä sitten kovin tai pehmein kengin.

Jatkojamit heti perään

Heti päätapauhtuman jälkeen siirrytään ravintola Hometowniin. Siellä pannaan pystyyn irkkuperinteeseen kuuluvat jami-jatkot, joihin pääkonsertin artistit ovat lupautuneet soittamaan.

Jamien tunnelma syntyy yhteissoitosta ja hauskanpidosta – siitä mistä irlantilaiset käyttävät käsitettä craic.

Etkot soitetaan jo perjantaina Salossa

Salo Irishin iltaohjelmat käynnistyvät vauhdilla jo perjantaina Etkot-tapahtumassa, perjantaihan on St. Patrick's Day.

Etkot pidetään tällä kertaa Salon Astrum-keskuksen Ravintola Mama'sissa. Musiikista vastaavat Fiskarsista tuleva **IRISH FINN**-kokoonpano sekä salolainen The Green Hope.

Irish Finn määrittää musiikinlajikseen kapinoivan irkkumusiikin. Kokoonpanossa soittavat: Jaska Hautaviita (basso, laulu), Jukka Hautaviita (kitara, laulu), Jussi Lemberg (kitara, banjo, laulu), Kallu Reinikainen (harmonikka), Annatuuli Saine (cajon, perkussiot, laulu), Elise Simonsson (viulu, tinapilli, laulu).

Etkot-iltaa sävyttää ravintolan irlantilainen menu.

YHTEISTYÖKUMPPANIT MAHDOLLISTAVAT TAPAHTUMAN

Salo Irish ei toteutuisi ilman yhteistyökumppaneita, joita positiivisuuden ja iloisuuden tuottaminen ihmisille tuntuu hyvin motivoivan.

– Salon kaupungin kulttuuriasiain yksikkö ja Irlannin Suomen suurlähetystö ovat festivaalia tukemassa. Festivaalia tukee myös kaksitoista Salon seudulla toimivaa yritystä, sanoo Arto Pasio.

WINDS OF CHANGE

HERE ON THIS SEAT at the bar which will forever be Irish, I sit over my pint of multinational beer and contemplate the Universe and my place within it. Where there's life there's hope. Several others were dotted about the bar lost in their various thoughts of who knows what? – Politics of the middle-east, domestic strife, Brexit, The rise of the Populist right in Europe, Isis, contagious diseases, earthquakes, tsunamis, socialism, global warming, loose women and the price of potatoes. I was just thinking of the label on my pint and how the beer had somehow moved from Kilkenny to Dublin (a mystery of life).

TWO GENTLEMEN SAT NEARBY.

I began to tune into their conversation which was becoming heated.

– Bloody fascists!
Three cheers for Violet Gibson
I say!
– Who?
– Violet Gibson, she
shot his nose off.
– Whose nose?
– El Dutche. Mussolini the Italian.
Don't ye know any history?
– Oh yeah, I heard about him. He
made the trains run on time.
– Well this Violet Gibson she shot him.
– Why, was the train late or
something? Who was she anyhow?
– She was an Irishwoman or rather an
Anglo-Irishwoman. Her dad was a Lord.
– So she was mad?
– Well, that's what they said.
– What happened to her?
– They put her in an asylum.
– Ah the poor creature.

– She struck a blow against Fascists...
– A blow on the nose...

THE LANDLORD CAME OUT from the shadows and in his authoritative voice roared "NO politics, I said!" There was a brief pause as the wind outside rattled at the door.

– If we can't change the world, lets
change the subject. What about this
global warming?
– All a con, I think.
– Why?
– I'm bloody freezing!
– That's not very scientific.
– What would you know about
science Mr Einestine?
– Quite a bit. I was reading about
Neils Bohr only the other day.
– Who?
– Neils Böhr, Particle Theory. It was
very interesting.
– Sounds Bohring.
– Nah, like all great scientists their

discoveries were based on fortuitous
experiences.

– How do ye mean?
– Like Isack Newton, when the apple
fell on his head, he discovered Gravity.
– I see... go on.
– Neils Bohr developed a particle
theory. It all began when he was a
young boy and was fixing a
puncture on his bicycle

wheel. He held the wheel
aloft and was observing it;
the centre and the spokes
and their relationship...
and...

– And then, the bicycle
fell on his head?
– This planet is doomed
with fellows like you.
– We can always go into
space – the final frontier.
– That maybe so... Have ye
heard about the European
Space Exploration to Mars?
– Typical Euro, it's too

complicated. The Explorer had a para-
shoot and heat shield and signals from
the Orbiter craft and retro rockets and I
don't know what, to slow it down... The
signal didn't work and it dropped to
earth like a stone.

– To Mars, to Mars like a stone...
Do ye think there's life on Mars?
– If there was, that thing probably
killed it, stone dead.
– Would you go up there?
– Where Mars? Nah, I don't think so.
– Why not?
– Not much atmosphere and no
Pubs...

THEY FADED BACK into the silence and
gloom of their earthly pints. The winds
of change howled outside.

VUOSIKOKOUSKUTSU

Suomi-Irlanti-seura Ry:n vuosikokous pidetään **4.3. klo 15** ravintola O'Malley'sin tiloissa. Ravintolan osoite on Yrjönkatu 26, Helsinki. Kokouksessa käsitellään sääntömääräiset asiat. Kaikki jäsenet ovat lämpimästi tervetulleita!

.....

INVITATION TO ANNUAL GENERAL MEETING

The Finnish-Irish Society will have its annual general meeting on the **4th of March at 3 PM** in O'Malleys, Yrjönkatu 26, Helsinki. The matters stated by the Society's bylaws will be decided in the meeting. All members are most welcome!

Luan and Clive in Helsinki!

The editors of Shamrock received the following letter:

We are delighted to inform you that the brilliant Luan Parle and Clive Barnes will perform free of charge in Molly Malone's upstairs on the 16th of March at 20.00. We are expecting a great crowd there, Folks, so it would be a good idea to get there early to get a good vantage point. As you know, Luan and Clive were outstanding at last Year's Festival and will also attend the Embassy reception on the 16th of March from 5 to 7. We are expecting a big crowd from the Embassy to then go to Molly's after the reception so we expect Molly's to be pretty full by 19.30. See you there Folks.

We have nothing to add. Great news!

FINNISH-IRISH SOCIETY RY

Puustellinrinne 3 A 8, 00410 Helsinki

Y 0797582-0

Nordea FI81 2001 1800 0192 29

info@finnish-irish.fi | www.finnish-irish.fi

OSASTOT/BRANCHES

Jyväskylä

Pj./Chair: Timo Hautala

Lehtorannantie 10 B 29, 40520 Jyväskylä

Puh./Tel. 040 541 8645

Kuopio

Pj./Chair: Eila Kumpulainen

Telakkakuja 3 B 10, 70100 Kuopio

Puh./Tel. 040 585 4528

Oulu

Pj./Chair: Markus Lampela

Oivantie 7, 90580 Oulu

Puh./Tel. 040 417 6414

Pori

Pj./Chair: Vesa Turvanen

Työmiehenkatu 1 as. 1, 26100 Pori

Puh./Tel. 044 572 4392

Salo

Pj./Chair: Arto Pasio

Portimonkatu 8 A12, 24100 Salo

Puh./Tel. 044 217 8689

Tampere

Pj./Chair: Sirpa Saari

Hampulankatu 23 B 7, 33730 Tampere

Puh./Tel. 045 6797 839

sirpa.saari73@luukku.com

Turku

Pj./Chair: Veli-Matti Kauppinen

Allaistenkatu 19, 20460 TURKU

Puh./Tel. 0400 715 786

velluk73@gmail.com

www.finnish-irish-turku.net

Äänesetu

Pj./Chair: Pasi Peuranen

Vesakkotie 12, 44150 Äänekoski

Puh./Tel. 050 587 5371

JOHTOKUNTA/ COMMITTEE

Puheenjohtaja/Chairperson

Paula Uitto

Varapuheenjohtaja/Vice-chairman

Seppo Nousiainen

Jäsenet/Members

Tea Byholm, Malcom Fay, Heli Gåsman,

Rolf Johansson, Otso Nykänen,

Matti Sovijärvi, Tarja Väyrynen, James Whelan

- Live-esiintyjät torstaisin ja lauantaisin
- Irish Jam Sessions maanantaisin
- 17.3. St Patrick's Day:
The Rogues klo 21:00

Aukioloajat:

ma-ti 17-24	la 14-02
ke-to 16-24	su suljettu
pe 16-02	

Keittiö palvelee ma-la 17-22

raflaamo.fi/fi/helsinki/pub-omalleys
www.facebook.com/omalleystorni

O'Malley's Torni

Yrjönkatu 26
00100 Helsinki
Puh. 010 7842 050